

DƯỜNG NHƯ LÀ DUYÊN PHẬN

Nguyễn Phan Ngọc An

Căn nhà mà Quyên share phòng nằm trên con đường lộ lớn, ngày đầu dọn đến nàng đã nghe nhiều ngôn ngữ líu lo không thể hiểu của người Đài Loan, Hàn Quốc... Bấy nhiêu đó cũng làm nàng vui sau những biến cố của cuộc đời đã đẩy nàng ra khỏi căn nhà êm ấm của nàng.

Chồng Quyên bây giờ không còn là Hưng của những ngày xa xưa ấy, chàng đam mê theo cá mồi ăn chơi, bỏ bê vợ con theo bạn bè về Việt Nam cưới vợ trẻ - Với lứa tuổi của Quyên không còn trẻ trung gì nữa nên nàng đã mặc kệ Hưng không ghen tuông hay chỉ trích mà chỉ âm thầm chịu đựng mong ngày nào đó gặp những tráo trở chàng sẽ quay về với vợ con ...Nhưng vô ích, hai con của Quyên đã thành nhân và đã lập gia đình, thế là nàng đệ đơn ly dị và bán nhà chia của với Hưng.

Ngồi nơi căn nhà mới, bên hai cặp vợ chồng Hàn Quốc, Đài Loan hạnh phúc líu lo thăm hỏi nàng, họ hoàn toàn không biết tiếng Anh nên Quyên cũng đành cười trừ, anh chị chủ nhà người Tàu Việt không có con, ngoài ra còn có một bà cụ ngoài 70 tuổi cũng người Tàu Việt, mẹ của anh Hiền chủ nhà vừa được anh bảo lãnh từ Việt Nam qua mấy tháng nay và sống chung với anh chị.

Căn phòng của Quyên share nằm một góc trong, đối diện với hai căn phòng của hai cặp vợ chồng kia cũng đến đây mượn trọ, hàng ngày mỗi buổi sáng Quyên ra khỏi nhà đến sở làm còn họ thì dẫn nhau đi bộ quanh vùng cư ngụ - Quyên thấy họ không đi làm gì cả, hai cặp này rất thân thiết với nhau và họ rất dễ thương mỗi khi trò chuyện ngượng nghịu linh tinh với nàng. Sau giờ tan sở về nhà Quyên chỉ có bác gái mẹ anh Hiền là người thân cận nhất, nàng thường trò chuyện thân mật và thỉnh thoảng mua bánh mua kem mời bác ăn chung.

Thấm thoát gần một năm trôi qua, Hưng đã biệt biệt không trở về Mỹ và được nghe tin chàng đã cưới một cô gái Việt Nam - Vốn đã

có sẵn một cửa tiệm buôn bán tại Mỹ, ngày chia tay Quyên đã giao lại cho Hưng cửa tiệm đó, thời gian sau Hưng bảo lãnh cô vợ VN qua và cho cô ta đứng chủ tiệm ... Quyên biết nhưng chẳng đoái hoài với người chồng đã thay lòng đổi dạ, thỉnh thoảng cuối tuần nàng lái xe về thăm các con, đó là niềm an ủi duy nhất của nàng trong giai đoạn này.

Quyên thương bà cụ mẹ anh Hiền quá, bà hiền hậu và rất sợ nàng dâu - Một hôm bà vụng về đánh đổ mớ đậu ô ve xuống đất, chị Hiền mắng bà xối xả “ Mày làm ăn như vậy đó hả, lượm lên cho hết, đem mày qua đây mệt quá đi, làm bể cái này, làm bể cái kia, liệu hồn coi chừng tao nghe chưa”... Quyên ngạc nhiên vô cùng, sao lại kêu mẹ chồng bằng mày nhỉ ? Chả lẽ người Hoa gọi nhau như thế ? Nàng không dám hỏi khi nhìn nét mặt cau có hung hăng của chị Hiền – Quyên chỉ ngồi xuống lượm đậu phụ bà cụ và an ủi bà đôi câu khi thấy từ cặp mắt bà đôi dòng nước mắt lăn dài xuống đôi má nhăn nheo...

Hôm nay ngày 30 tết âm lịch, quang cảnh người Việt tha hương cũng rộn ràng, kẻ mua mứt, người ôm dưa, người Việt Nam dù ly hương vẫn không quên ngày tết Nguyên Đán thiêng liêng, khí trời buốt lạnh, từng làn gió nhẹ đong đưa những tàng cây vừa đâm chồi nẩy lộc xanh um, lại một mùa xuân, Quyên lấm lấm trong miệng mà nghe nỗi buồn cô đơn xâm chiếm cả tâm hồn .. Nàng vẫn đi làm vì nước Mỹ không dành cho nhân loại Á Châu được nghỉ ngày tết Nguyên Đán. Chiều trở về căn nhà trọ, Quyên bỗng hốt hoảng giật mình vì từ mái nhà đang bốc khói, chiếc xe cứu hỏa đang đậu chặn ngang cổng vào nhà, vài ba anh lính cứu hỏa và Police Mỹ đang làm việc lăng xăng chạy tới chạy lui – Quyên gặp anh Hiền nơi cửa và hỏi tự sự, anh cho biết là mẹ anh đã làm cháy nhà – Bà bị cảm và xuống bếp nấu cháo, đến khi tắt lửa bếp lại tắt lộn bếp khác nên bếp đang nấu vẫn cháy đều, bà vào phòng nằm nghỉ và mê thiếp đi với cơn sốt hoành hành . Khi ngọn lửa bùng lên trên mái bếp thoát khói ra ngoài, ông hàng xóm người Mỹ thấy và gọi 911 cấp cứu, lúc ấy bà cụ vẫn không hay biết gì cả ...Đến lúc đoàn cứu hỏa đập cửa rầm rầm bà mới giật mình choàng tỉnh, khắp khiêng ra mở cửa, hai cặp

vợ chồng trọ nhà cũng đi chơi chưa về. Mất bà hoa lên khi thấy lửa cháy và vì sợ quá bà té dài trên nền nhà bất tỉnh.

Đêm giao thừa đến dần trong lặng lẽ, Quyên ngồi bó gối run sợ trong góc phòng, bởi phòng bà đối đầu với phòng Quyên, không biết bà bây giờ ra sao, cầu mong cho bà tai qua nạn khỏi. Bỗng có tiếng gõ cửa, anh Hiền hiện ra nơi cửa phòng Quyên và nói trong tiếng nghẹn ngào “ Má tôi mất rồi chị ơi, mất tại bệnh viện hồi nãy” – Quyên nghe xong bàng hoàng không ít, không ngờ chuyện chỉ thế mà bác có thể sợ đến chết luôn, thương bác quá bác ơi...Thôi thì tất cả là định số, mong bác ra đi bình an, hộ trì cho cháu nhé.

Giờ giao thừa đã đến, tiếng pháo nổ đi ùng lách tách vọng về từ mọi hướng, Quyên cô đơn trong lo sợ bồn chồn, nàng không có nhà cửa, bàn thờ để cúng giao thừa, cũng không có người thân yêu bên cạnh, thêm nỗi sợ hãi vong hồn bà mới mất, Quyên thảng thốt ngậm ngùi rơi nước mắt, có ai hiểu cho mình nỗi cô đơn cùng cực xen lẫn hãi hùng trong giờ phút thiêng liêng mọi người đón mừng năm mới...

Ngày mồng ba tết Quyên đến nhà quàng ở Oakhill thăm bà lần cuối, nhìn gương mặt bà nằm yên bất động, da bà đen sẫm và trán lại nhô ra không giống lúc bà còn sống, nàng lâm râm trong miệng những lời cầu nguyện rồi lặng lẽ ra về trong hoang mang suy nghĩ, sao bà khi chết cái trán lại nhô ra và da đen sẫm vậy ? có lẽ vì quá sợ đứa con dâu mà như thế chăng, nói một mình không có lời giải đáp và Quyên vội vàng lái xe về nhà với cả sự lo sợ vây quanh.

Ba hôm sau, Quyên đi làm về vừa bước vào cửa chị Hiền chặn lại bảo “ tối nay ai có đi đâu cũng nhớ đừng vô nhà sau 7 giờ tối, để cho bà về nhà bà ăn uống vì tôi cúng mở cửa mã mời bà về” Quyên nghe xong nổi da gà, chết rồi Quyên làm sao đây nếu bà về và vào phòng gõ cửa thăm Quyên như những lần bà còn sống ! Nàng ngồi thừ ra bất động trong mấy phút rồi ra xe lái thẳng về chùa, đêm nay chùa Duyên Giác cúng sao hội đầu năm, nàng chỉ còn một nơi duy nhất là đến

chùa để nàng tránh căn nhà trong lúc bà về bà ăn uống mà thôi ...

Đọc kinh cầu nguyện cúng sao xong là 10 giờ đêm, Quyên không dám về nhà, tự dưng nỗi sợ hãi dâng cao, nàng chỉ còn cách lái xe chạy thẳng xuống thành phố Fremont nơi con trai nàng cư ngụ để ngủ nhờ qua đêm – Gõ cửa không ai mở, gọi phone không ai bắt phone, có lẽ vợ chồng nó đi chơi xa những ngày đầu xuân chẳng ? Đi đâu bây giờ khi đồng hồ đã 11giờ khuya, Quyên bối rối giữa đường khuya thanh vắng một mình một xe, ngoài đường vắng tanh bởi thành phố này không tấp nập đông đảo như thành phố nàng cư ngụ gần hai mươi năm qua. Dừng xe suy nghĩ một hồi, Quyên sực nhớ đến căn nhà bà xui gia là mẹ vợ thẳng con trai ở gần đó cách vài ba con đường, nàng vội cho xe về hướng đó, trong lòng mừng khắp khởi để có chỗ ngủ qua đêm sáng mai còn phải đi làm sớm...

Chị Cúc ra mở cửa cho Quyên với nét mặt tươi cười nhưng không che dấu được là đang ngủ phải thức dậy nên có hơi lờ đờ không tươi tỉnh, chị đưa Quyên vào căn phòng nhỏ cạnh phòng khách và sát hiên nhà trước rồi bảo “ nhà chả có ai ngoài vợ chồng tôi ngủ căn phòng tuốt trong kia, còn mấy phòng thì bỏ trống, chúc chị ngủ ngon và tôi có để chiếc máy cassette radio đây, mở ra nghe cho dễ ngủ” Nói xong chị đóng cửa phòng Quyên lại và đi vào phòng riêng của chị -

Thời gian trôi qua chậm chạp và nặng nề, lát lát lại nghe tiếng “đùng, sịch, chat” sát bên hiên nhà ngay đầu giường Quyên ngủ, cứ thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng động lạ như thế xen với những giọt mưa xuân tí tách ngoài hiên là nàng run lẩy bẩy trong chiếc chăn trùm kín cả đầu không dám thờ ờ mạnh sợ ai nghe ? Nàng tưởng tượng như có ai đó đang nhìn nàng và muốn chọc ghẹo nàng, tiếng động mỗi lúc một nhiều thêm và gia tăng cường độ phát xuất, Quyên bắt đầu run lên bần bật và nghĩ ngợi lung tung, không lẽ có ma xung quanh nhà, không lẽ có ma trong phòng này ? Nàng nhớ lại ngày xưa khi còn ở quê nhà nàng đã từng gặp ma, đang lái chiếc xe Honda trên lộ về đêm

nàng thấy trước mặt một cục gì dần dần to lên và đen thui chặn hết con đường nàng đang chạy và nàng té xuống bất tỉnh ! Rồi nàng lại nhớ đến chuyện được nghe kể lại cũng tại quê hương, hai anh chờ nhau trên chiếc Vespa từ Sài Gòn về Vũng Tàu, đến đoạn vườn cao su Long Thành lúc đó khoảng 12 giờ khuya thì có một cô gái mặc áo dài trắng, tóc dài đứng sát lộ đường đưa tay vẫy xe xin quá giang ... hai anh dừng lại cho cô gái leo lên phía sau quá giang về nhà ở cách đó mười cây số như lời cô nói, vì đêm khuya hai anh không nhìn rõ lắm mặt mũi cô nhưng tiếng nói trong trẻo dễ thương và rất dễ cảm tình khi cô ngồi sau lưng hai anh và mở lời giới thiệu về tên tuổi, đồng thời cô cho địa chỉ nhà để hai anh đến chơi khi có dịp – Anh ngồi giữa đã kịp rút cây bút trong túi ra ghi địa chỉ cô và hẹn sẽ đến thăm cô vài tuần tới khi có việc đi Sài Gòn.

Đến đoạn đường tối cách Long Thành khoảng mười cây số cô bảo dừng xe và cảm ơn hai anh rất chân thành, còn bắt tay anh ngồi giữa với nụ cười thân thiện trên môi, trời tối quá hai anh cố tình nhìn cô cho kỹ nhưng không rõ nét chỉ thấy mờ mờ rất đẹp, cô thoăn thoắt bước nhanh vào lối đường nhỏ và hai anh lên xe chạy một mạch về Vũng Tàu, trên đường thỉnh thoảng nhắc nhau về cô gái đẹp quá giang.

Một hôm hai anh đi lo công việc Sài Gòn về ghé thăm cô theo địa chỉ cô cho, phải đi sâu vào đến 2 cây số mới đến được nhà cô, cây cối um tùm bao quanh nhà, cảnh vật âm u đến rợn người, bước vào cửa gặp hai ông bà già ngồi nơi ghế, chào hỏi xong hai anh xin phép cho gặp mặt cô và hôm nay giữ lời hứa đến thăm cô L... Ông bà già nhìn nhau ngạc nhiên pha lẫn bàng hoàng rồi tự dưng hai dòng lệ rơi xuống đôi má nhăn nheo của bà già, hai anh chưa hiểu điều gì chỉ mơ màng có chuyện gì không may xảy ra cho cô gái nên lặng im không dám hỏi – Ông cụ nhìn lên bàn thờ chậm rãi nói trong hơi thở đứt từng đoạn “ hai anh ơi, con gái tôi đó, nó mất đã trên 20 năm rồi khi một tai nạn xe hơi ngoài đường lộ gây thiệt mạng cho nó, chúng tôi đau khổ vô cùng trên hai mươi năm nay, vậy mà nó chẳng một lần nào về thăm chúng tôi, nay lại gặp gỡ các anh, hình

nó đó, hai anh nhìn xem có đúng không”...Hai anh ngỡ ngàng đến tột độ, đúng là cô gái đêm nào quá giang đây, thì ra cô đã chết trên 20 năm rồi ...Hồn linh cô xin phù hộ chúng tôi đến đây thăm cô nào ngờ cô đã không còn trên thế gian này nữa ! Nhìn ảnh cô lần nữa để ngậm ngùi hai anh từ giã ông bà già ra về trong nỗi bàng hoàng không sao hiểu được.

Một tuần sau khi đi thăm nhà cô L...về, anh ngồi giữa lâm trọng bệnh và anh mất sau mấy hôm, anh bạn ngồi lái xe hồn bay phách tán, nhớ đến cô gái quá giang mà nổi da gà run sợ, cầu xin cô tha mạng cho tôi, chúng tôi giúp cho cô quá giang mà, chúng tôi đâu làm hại gì cô, xin cô tha mạng cho tôi ! Anh ta nhớ lại lúc chia tay ở quãng đường đêm cô gái đã bắt tay bạn chàng và trên đường cô gái ngồi sát và đã ôm eo bạn chàng suốt quãng quá giang ...

Hồi tưởng lại những mẫu chuyện đã nghe đã biết này thì nỗi sợ hãi đã dâng cao vùn vụt trong đầu óc Quyên, nàng xô chăn với tay ra mở chiếc radio may ra tìm chút bình yên trong cơn bấn loạn ...Giọng hát cải lương của nữ nghệ sĩ Thanh Nga cất lên não nuột, trời ơi, cô Thanh Nga, cô đã chết lâu rồi mà sao lại hát giữa đêm khuya ? Nàng chịu trận không thể nào tắt máy vì không dám thò đầu thò tay ra ngoài nữa, tưởng tượng ma đã hiển hiện xung quanh nàng, nhiều lắm, nhiều lắm cả ngoài hiên với những âm thanh ghé rợn giữa đêm thanh vắng mà tiếng kêu cứ thảng thốt vang lên từng chập lạnh người. Thanh Nga cứ hát liên tục với cả Thanh Sang, Quyên chết lặng với nỗi sợ hãi và bịt kín hai tai lại, người cuộn cong như con tôm luộc mà vẫn không biết làm sao để thoát khỏi nơi này.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, chị Cúc bước vào lên tiếng hỏi “ chị ngủ được không” Quyên mừng quá tung chăn ngồi bật dậy lập cập trả lời “ ngủ gì mà ngủ, sợ gần đứt tim đây, bà biết không cái phòng này sao ghê rợn quá, tôi không tài nào chợp mắt” Nói xong Quyên nhìn đồng hồ tay đã hơn 3 giờ sáng, lạy trời đã qua đêm, qua một đêm kinh hoàng khủng khiếp dù là thật sự nàng chưa thấy ma trong đêm nay, nhưng ảo giác rùng rợn kia như cứ

lặng vãng trước mắt nàng – Bây giờ tạm yên tâm vì có chị Cúc ngồi bên cạnh, hơn một giờ nữa lại đến hăng làm việc, sự bận rộn của việc làm sẽ làm ta quên ngay sự việc của đêm nay thôi mà, nàng tự an ủi mình như thế.

Chị Cúc sau khi nghe Quyên trả lời, chị liền nói “ Chị quên là phòng này là mình dành cho chị Huệ sao, lúc trước mỗi lần chị Huệ đến là mình dành riêng căn phòng này cho chị, mãi đến nay vẫn bỏ trống từ ngày chị mất không có ai ngủ trong phòng này cả, hôm nay chị ngủ phòng chị chắc chỉ không bằng lòng đó, thôi đừng sợ, người chết chẳng hại mình đâu, tôi dậy sớm lắm, chị nằm nghỉ thêm một lát rồi dậy ăn sáng với tôi rồi đi làm nha” Chị dứt lời rồi bước ra ngoài không quên đưa tay tắt radio cho Quyên im lặng ngủ một chút trước khi đi làm - Ngủ làm sao được, Quyên miên man nghĩ đến chị Huệ, chuyện xảy ra cách nay ba năm, chị Cúc kể cho nàng nghe và chính nàng đã từng dự đám giỗ chị Huệ tại căn nhà này hai ba năm liền - Chị Cúc là bạn thân của chị Huệ, rất thân gần như ruột thịt - Chị Huệ sang Mỹ đã lâu, có chồng người Nhật và Quyên cũng gặp ông chồng người Nhật của chị Huệ những lần cúng giỗ chị - Thời gian chung sống với chồng hơn 10 năm chị Huệ vẫn không có con, chị làm cho một hãng điện lớn tại vùng Hayward, trong hãng có rất nhiều nhân sự đủ mọi sắc dân, chị Huệ thuộc dân giàu có, đeo hột xoàn đầy cổ và tay - Chị quen thân với một người Mỹ làm chung, anh ta thường lân la thân tình mời chị đi ăn buổi trưa với ông, thỉnh thoảng lại mời chị đi dùng buổi tối, chị Huệ thích ăn nhà hàng Tàu với thức ăn Việt nên ông ta cũng chịu ý chị tập ăn thức ăn Việt Nam.

Tình cảm mỗi ngày thêm nảy nở, ông chồng người Nhật không biết gì, vì không có con với nhau nên thời gian không ràng buộc họ nhiều, mạnh ai nấy đi làm rồi đêm về nhà gặp nhau là vui rồi. Một hôm chị đi chơi với ông người Mỹ đến khuya, ông ta lái một chiếc xe, chị lái xe của chị dường như để tránh sự dòm ngó của mọi người bởi chị là gái có chồng phải giữ chút danh dự cho mình, tên Mỹ lái xe đến tận khu rừng hoang vắng kẻ mãi bên xe chị và chị cũng vui vẻ lái

theo anh ta – Đêm đó thỏa mãn thú tính hẳn đã giết chị bằng cây súng bọc theo xe và cướp hết nữ trang của chị, xác chị Huệ hẳn bỏ lên xe của chị và biến mất...

Những lần giỗ chị Huệ, ông chồng người Nhật buồn bã đăm chiêu, nhìn ảnh chị trên bàn thờ tại nhà chị Cúc rồi ông thờ dài rơi nước mắt, chắc tự thâm tâm ông tiếc cho một người vợ lỗi lầm, tiếc cho một mối tình ông dành đặc biệt cho vợ mình mà lại làm nhục nhã đau khổ cho ông và vì thế ông không tự làm giỗ tại nhà mình mà nhờ nhà chị Cúc là người bạn chí thân của vợ làm giỗ mỗi năm và ông đến ...

Đằng đẳng 3 mùa xuân trôi qua trong lạnh lùng buốt giá, Quyên vẫn sống âm thầm với nỗi đau thâm kín, nàng đã dọn nhà đi nơi khác sau thời gian bà mất bởi tấm hình bà rọi lớn treo lủng lẳng trong gara mỗi khi nàng vào lấy xe đi làm sớm đã khiến nàng sợ liên miên, nàng còn biết Hưng đã bị cô trẻ mang từ Việt Nam qua chiếm tài sản, Hưng đã bị chia nhà cửa lần nữa và bị mất trắng tiệm buôn vì cô ta lúc Hưng mê muội đã dụ Hưng sang tên đứng một mình – Quyên nghe cũng buồn nhưng trái tim nàng đã nguội lạnh, đời là thế, gieo gió phải gặt bão thôi, một lần Hưng tìm đến xin lỗi nàng, mấy lần nhờ hai con năn nỉ mẹ tha thứ cho cha, Quyên vẫn lạnh lùng dứt khoát, thà ở giá chứ không trở lại với kẻ vô nghĩa đần hậu, biết đâu mai này mình được sự đền bồi cho mình gặp người tốt có trái tim chân thật.

Mùa thu về trên đất nước ly hương thêm lần nữa, bấm đốt tay thấy hao gầy hơn trước, đếm tuổi sầu thấy đã gia tăng, làn da mỏng mơn đã thay vào những chấm tàn nhang trên mặt, trên tay .. Buồn hiu hắt cho mùa thu âm đạm, một thân một mình với những chiếc lá vàng rơi lả tả, ngọn thu phong vô tình cứ thổi tạt vào thịt da, lùa vào bung tóc rối gây cho nàng những hoang mang khôn tưởng về một kiếp người sao ngắn ngủi vô thường, ai cũng một lần về cát bụi mà thôi, chả mấy chốc phong ba đã làm tóc Quyên lốm đốm những sợi bạc, mắt cũng kém đi, nàng phải mang kính tuổi mới nhìn đọc được những chữ nhỏ li ti, những hình ảnh mờ nhạt

...

Một đêm khuya điện thoại reo vang và tiếng nức nở ở đầu dây “ Má ơi, hãy về nhà với con, vợ chồng con đã chia tay rồi, vợ con dẫn hết hai đứa nhỏ đi rồi và con cô đơn lắm, má hãy dọn về sống với con”- Nàng nghe như đứt từng đoạn ruột, thương cho tình duyên con trẻ chẳng như lòng mong ước của nàng, đời nàng dù có gian truân vẫn mong mỏi cho các con hạnh phúc, ngờ đâu lại một mối sầu đến giữa đêm nay ...

Quyên dọn về sống với con, hai mẹ con không nói năng không vui cười như xưa nữa, trong lòng nặng trĩu những ưu tư phiền muộn chất chồng, Quyên vẫn đi làm như thằng con trai, chiều tối về lo cho nó được buổi cơm chiều - Mẹ con chia được vài câu chuyện vặt linh tinh cho qua những giờ trống trải.

Rồi một hôm nàng đến chơi nhà bạn cuối năm, một ánh mắt nhìn nàng say đắm, chàng là bạn thân của chủ nhà, chàng đứng tuổi nét mặt nghiêm trang tư cách lịch thiệp chào nàng, Sau vài phút chuyện trò cời mở với chàng Quyên cảm nhận trong lòng tràn ngập cảm tình và tự dưng nàng nói “ mong có dịp gặp lại anh và nhớ gọi điện thoại cho Quyên nha” - Được biết chàng từ nơi xa đến chỉ vài hôm thăm bạn trong dịp cuối năm, chàng sống một mình và đã hưu non, cuộc đời chàng cũng trải bao thương đau, tình duyên chàng đã bao lần tan vỡ...

Quyên vô tình khi dặn chàng nhưng chẳng hề cho số phone, chàng về nhà hằng đêm thăm trách kẻ vô tình, trách người bướng bỉnh đưa đẩy cho chàng thăm mơ dệt mộng thương yêu ... Nơi sa mạc hoang vu chàng cư ngụ chỉ có mây mù, chỉ có mưa giăng với tình người nhạt nhẽo bởi cư dân nơi thành phố này đâu cùng chủng tộc với chàng, may ra cả thành phố có được dăm ba người Việt Nam.

Rồi thời gian cũng lãng quên, chàng trở lại vài lần thăm bạn nhưng không còn được gặp nàng, “phải chăng chúng mình không duyên nợ hỡi Quyên”, chàng thăm ao ước một lần gặp lại, hỏi bạn thì chàng ngại ngùng không nói được tuy chàng biết nàng rất thân thiết với vợ chồng bạn chàng nhưng im lặng mãi để không còn dịp gặp lại nàng thì tim chàng

như se thắt lại mỗi khi có dịp đến thành phố của nàng – Chàng tưởng tượng hay nàng đã có chồng và cũng chẳng nghĩ gì đến ta, coi như chuyện qua đường mà sao ta lại quan tâm ray rứt...

Mùa đông đã trở về với nhân loại, từng đợt gió lạnh buốt xương mang theo nỗi niềm ly xứ chan chứa buồn của kẻ tha hương, cây cối trụi lá trở cảnh khác nào những thân ma giờ xương khô đét giữa trời đông, Quyên buồn cho thân phận hồng nhan mòn mỏi đợi chờ một ân sủng của đất trời cho nàng được gặp một ân tình xứng đáng bồi đắp những bất hạnh đã qua trong đời nàng - Chợt chuông điện thoại reo vang, thường thì nàng ít khi bắt cell phone và cũng ít màng đến những số phone lạ, phone đã hết reo vì Quyên không bắt nhưng tự dưng nàng check số phone thấy lạ hoắc và suy nghĩ đôi giây ... ai vậy cà, số này hoàn toàn không quen biết, chưa một lần hiện diện trong trí nhớ của mình và cũng chưa bao giờ gọi mình ...Tuy nghĩ thế nhưng Quyên lại ra ngoài cầm phone nhà gọi lại, đầu dây điện thoại một giọng nói miền Nam ngọt ngào triu mến, thì ra chàng đã bắt được tìm được số phone nàng trên internet qua một sự tình cờ như có nhân duyên đưa đẩy. Quyên thấy lòng mình rào rạt cảm tình khi nghe qua những tâm sự chờ mong ao ước của chàng hơn hai năm qua, Quyên tin đây là duyên nợ và có lẽ là ơn trên đã cho nàng một sự đắp bồi những gì nàng đã thiếu thốn, mất mát... Sau nhiều đêm trao đổi trên phone, nàng vụt thốt lên với chàng câu nói mà tự thâm tâm nàng không hề biết trước mà cũng chưa hề thổ lộ với ai “ anh ơi, yêu rồi đó” nói được nỗi lòng mình Quyên sung sướng vô biên nhưng vẫn không tránh được đồ mặt nạ ngưng với chính mình và đêm đó nàng thả hồn vào giấc ngủ thật nhiều mộng đẹp...

Cứ như thế, mỗi ngày Quyên với chàng trao đổi qua phone hàng mấy giờ liền, có cuộc điện đàm dài đến 6 giờ vẫn chưa dứt, như có căn duyên tiền định, cả hai cảm nhận một tình yêu rào rạt trong tâm hồn, một hạnh phúc đang mở ngỏ đón chào và ngày ấy đã đến...

Nguyễn Phan Ngọc An 2008